

Arrest

nr. 170 962 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 april 2016.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 juni 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 12 april 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.2. Verzoekers richten op 21 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van 2 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de vraag om te worden gehoord. Voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten stellen de verzoekende partijen dat het bestaan van een inreisverbod niet voldoende is om hen het belang bij het aanvechten van deze beslissingen te ontfangen. Zij stellen dat er nog een procedure op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 lopende is, dat zij daarbij op terechte wijze buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd en dat de verwerende partij zelfs bij het bestaan van een inreisverbod deze humanitaire omstandigheden in overweging kan nemen. Aldus zou een positieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van voormeld wetsartikel leiden tot een impliciete intrekking van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en van de inreisverboden. Gevraagd om te verduidelijken op welke lopende procedure zij precies doelen, andere dan de zaak met volgnr.11 die de verzoekende partij in de zaak met volgnr. 10 betreft, onthouden de verzoekende partijen zich van commentaar. Specifiek voor wat haar belang in deze laatste zaak betreft, herhaalt de verzoekende partij in de zaak met volgnr. 10 dat de Belgische staat nog steeds kan overgaan tot het nemen van een positieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. De verwerende partij repliceert dat de loutere verwijzing door de verzoekende partijen naar de procedure op grond van voormeld artikel 9bis onvoldoende is om hun belang bij de beroepen aan te tonen, gelet op de duidelijke definitie van een inreisverbod die is opgenomen in de wet van 15 december 1980.”*

2.4. Verzoekers menen een belang bij huidig beroep te kunnen ontleen aan de vaststelling dat indien de bestreden beslissing zou worden vernietigd, het bestuur hen – ondanks het inreisverbod waaraan zij onderhevig zijn – alsnog zou kunnen machtigen tot een verblijf om humanitaire redenen, hetgeen een impliciete intrekking van het inreisverbod zou inhouden.

In deze kan de Raad evenwel enkel herhalen dat de onmogelijkheid om, in geval men onderhevig is aan een definitief geworden inreisverbod, tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te worden gemachtigd duidelijk voortvloeit uit artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet en het gestelde in artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat het indienen van een aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot intrekking van het inreisverbod. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, wat voor verzoekers ontegensprekelijk het geval is, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet, tevens

verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Een aanvraag die wordt ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, zolang het geldend inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort. Door louter te verkondigen dat zij het niet eens zijn met de door de Raad ontwikkelde argumentatie dienaangaande en te stellen dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk kan worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot intrekking van het inreisverbod, doch in gebreke te blijven deze loutere overtuiging te onderbouwen met een naar behoren door juridische argumenten gestaafd betoog, kunnen verzoekers geen afbreuk doen aan het door de Raad in de beschikking vastgestelde gebrek aan belang bij huidig beroep, waarbij werd verwezen naar relevante rechtspraak van de Raad van State terzake.

2.5. Gelet op bovenstaande brengen verzoekers geen enkel argument aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, gelet op het definitieve inreisverbod waaraan zij onderhevig zijn.

Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA